

La (in)utilitat de les mocions

«Aquest silenci, que si ens atenem als antecedents històrics és pràctica habitual, sembla respondre a cert tarannà congènit de bona part de la classe política»

La ciutadania pot presentar mocions que són resoltes per la Junta de Portaveus o el ple de l'Ajuntament, mentre que el reglament preveu que els proponents puguin intervenir en el ple per defensar-les. Aquest seria l'esquema general respecte a la articulació reglamentària d'una forma de participació de la societat civil en els assumptes públics. Quan les mocions són proposades per entitats, acostuma haver-hi un consens per a la seva aprovació.

Però una cosa és l'expedient formal i una altra de diferent complir el compromís adquirit solemnement. I aquí entrem en el laberint de l'activitat política que transporta les mocions aprovades al país del mai més, provocant indignació per la presa de pèl pel fet que, en bona part dels casos, es converteixin en paper mullat.

Ni fan res, ni donen compte a la ciutadania i en especial als qui la van presentar, del perquè no fan res. Aquest silenci, que si ens atenem als antecedents històrics és pràctica habitual, sembla respondre a cert tarannà congènit de bona part de la classe política que no acaben d'entendre de què va això de la participació, ni de la responsabilitat que adquireixen davant la ciutadania amb el seu vot.

Convé recordar que, en general, les mocions contenen propostes dirigides a les administracions d'àmbits superiors i també deures per a l'Ajuntament. Així les coses el camí a seguir queda clar: en primer lloc traslladar a instàncies superiors als acords adoptats i, per mera cortesia, remetre còpia a l'entitat promotora de la moció i en segon lloc constituir la corresponent taula ad hoc (Ajuntament-entitats implicades) per impulsar els acords en el municipi. Un esquema de treball bastant simple que només requereix voluntat política.

Però pel que sembla, quan en les tasques rutinàries dels governants s'introdueixen altres provinents de la participació ciutadana, que consideren distorsionadores de la seva plàcida gestió, o no saben o no volen assumir-les (si no poden haurien de dir-ho per endavant per evitar una pèrdua de temps absurda). Serveixi d'exemple la destinació que han patit les mocions aprovades sobre el desamiantat, la sanitat, la residència pública, la paralització de la instal·lació dels comptadors intel·ligents i tantes altres.

A dia d'avui es desconeix si les decisions s'han remès a la Generalitat i quina resposta han donat. En aquests casos, com que ni la ciutadania ni les entitats impulsores han estat informades, pot deduir-se que no han fet res i tampoc han fet passos per conformar les taules ad hoc com a instrument per implementar les propostes de la moció al municipi, tenim que el resultat de la suma de zero és zero.

Amb les dades i donada la inutilitat de les mocions per a les que teòricament van ser concebudes, potser el que procedeix és deixar de presentar-les, com a mínim, fins que hi hagi un compromís pactat, creïble i exigible entre grups municipals i societat civil perquè les aprovades s'executin inexcusablement. Avís per a navegants: la crítica al tractament de les mocions no pot ser utilitzada de forma partidista perquè arriba a tots els grups municipals que, amb diferents graus de responsabilitat, per acció o omissió, han anat alimentant la seva esterilitat actual.